

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 726/2020
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Катанчевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 12КПОЗ бр.17/2019 од 30.12.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1-По3 7/20 од 15.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Катанчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 12КПОЗ бр.17/2019 од 30.12.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1-По3 7/20 од 15.06.2020. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 12КПОЗ бр.17/2019 од 30.12.2019. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 11 (једанаест) месеци и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 4 (четири) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Према окривљеном је изречена мера забране приближавања и комуникације са оштећеном ББ на удаљености до 200 метара, те му је забрањен приступ око места становања оштећене ББ на адреси на ..., улица ..., као и забрана даљег узнемиравања оштећене, односно даља комуникација са оштећеном а која мера има трајати 3 (три) године рачунајући од дана правноснажности пресуде. Одређено је да ће окривљеном бити опозвана условна осуда уколико прекрши меру забране приближавања и комуникације са оштећеном и да ће у том случају бити упућен на издржавање казне затвора.

Истом пресудом оштећена ББ је упућена да свој имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку. Окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка из члана 261. став 2. тач. 1) до 6) и тачка 9) ЗКП, као и награде за судског вештака и судског паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда. Окривљени је обавезан да оштећеној ББ накнади трошкове кривичног поступка на име награде и нужних издатака њеног пуномоћника - адвоката, а о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем у смислу члана 262. ЗКП.

Решењем Вишег суда у Београду 12Кпо3 17/19 од 05.02.2020. године у ставу II изреке исправљена је пресуда Вишег суда у Београду 12КПОЗ бр.17/2019 од 30.12.2019. године, тако што на другој страни пресуде у делу изреке у 24 реду уместо „дечака“ треба да стоји „дечко“ и на страни 3 у 9 пасусу иза речи „награда за судског“ додаје се „вештака“, док је у осталом делу пресуда остала неизмењена.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1-По3 7/20 од 15.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Катанчевића и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду 12КПОЗ бр.17/2019 од 30.12.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Далибор Катанчевић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи пресуду Апелационог суда у Београду Кж1-По3 7/20 од 15.06.2020. године тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, као и да обавести браниоца о седници већа уколико сматра да би то било од значаја за доношење одлуке.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је окривљени побијаном правноснажном пресудом оглашен кривим за радње за које је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, обзиром да је у време доношења другостепене пресуде Апелационог суда у Београду Кж1-По3 7/20 дана 15.06.2020. године за све радње које су окривљеном стављене на терет прецизираним оптужним актом јавног тужиоца од 14.10.2019. године (радње од неутврђеног дана током марта

месеца 2014. године, од дана 01.04.2014. године, дана 09.04.2014. године и дана 13.06.2014. године), осим за радњу која се односи на поруку окривљеног упућену сведоку ВВ дана 24.01.2015. године путем друштвене мреже Facebook, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења. Наиме, како је окривљени оглашен кривим за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ за које је прописана казна затвора од 3 месеца до 3 године, то апсолутна застарелост кривичног гоњења за ово кривично дело наступа протеком 6 година од дана предузимања инкриминисаних радњи.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Наиме, по налажењу овога суда, у конкретном случају није дошло до наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени АА оптужен и правноснажно оглашен кривим. Ово са разлога јер је окривљени у конкретном случају оптужен и оглашен кривим за једно кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, а не за продужено кривично дело, па како је изреком пресуде утврђено да је кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ извршено током 2014. и 2015. године, тачније од марта месеца 2014. године до 24.01.2015. године, то се, имајући у виду време извршења кривичног дела, висину запрећене казне за предметно кривично дело и рокове застарелости за исто, неосновано захтевом браниоца окривљеног указује да је у конкретном случају дошло до наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења за предметно кривично дело.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да су побијане правноснажне пресуде искључиво засноване на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на „скрин шотовима“ који се налазе у списима предмета са датумима 09.04.2014. године, 13.06.2014. године и 24.01.2015. године и садржини истих. По ставу браниоца „скрин шотови“ не могу бити коришћени као доказ у кривичном поступку из разлога јер се не ради о фотографијама, већ исти само представљају одштампан текст у црно-белој боји на папиру А4 формата, а за који пуномоћник оштећене тврди да је снимак екрана телефона сведока ГГ, ДД и ВВ, при чему оригинали истих не постоје и није их сачинила полиција на основу наредбе суда, већ их је одштампала сама оштећена и предала суду.

На исту повреду одредаба кривичног поступка бранилац окривљеног АА - адвокат Далибор Катанчевић је указивао у жалби изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Београду 12КПОЗ бр.17/2019 од 30.12.2019. године, а које жалбене наводе је Апелациони суд у Београду као другостепени оценио неоснованим, прихватајући разлоге првостепеног суда дате на страни 32 образложења првостепене пресуде, и о томе на страни 4 ставови 2 и 3 другостепене пресуде Кж1-ПоЗ 7/20 од 15.06.2020. године изнео јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по налажењу Врховног касационог суда, одштампани текст порука упућених од стране окривљеног наведеним сведоцима (скрин. шотови) уствари представља саставни део исказа ових сведока, који су својим исказима датим на главном претресу потврдили аутентичност наведених порука, због чега су супротни наводи захтева за заштиту законитости о незаконитости ових доказа, оцењени неоснованим.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим није кривично дело, јер изрека првостепене пресуде не садржи битно обележје бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. у вези става 1. КЗ, због чега је суд требало да окривљеног ослободи од оптужбе. Наиме, како се у последњем измењеном оптужном акту јавног тужиоца од 14.10.2019. године и у изреци пресуде наводи само да је окривљени угрозио сигурност оштећене ББ, али се не наводи да је то учињено претњом да ће се напасти на живот или тело оштећене или њој блиског лица, то, по ставу браниоца, недостаје радња као битно обележје кривичног дела.

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Катанчевића били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Београду 12КПОЗ бр.17/2019 од 30.12.2019. године. Апелациони суду у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на странама 3 и 4 став 1 другостепене пресуде Кж1-ПоЗ 7/20 од 15.06.2020. године изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Такође, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, истицањем да је одлуком о кривичној санкцији, и то везано за опозивање окривљеном условне осуде и упућивање на издржавање казне затвора уколико прекрши изречену му меру забране приближавања и комуникације са оштећеном, повређена одредба члана 69. КЗ. Наиме, како је одредбом члана 69. КЗ прописана могућност за опозивање условне осуде само у случају неиспуњења неке од обавеза из члана 65. став 2. КЗ, а одредбом члана 65. став 2. КЗ је прописано опозивање условне осуде искључиво у случају кршења обавеза одређених чињења, а не и кршења забрана утврђених у изреченим мерама безбедности, то је, по ставу браниоца, неправилна и незаконита одлука суда везано за могућност опозивања окривљеном изречене му условне осуде.

Жалбом браниоца окривљеног указивано је и на ову повреду кривичног закона, па када се има у виду да је Апелациони суд у Београду као другостепени о томе изнео разлоге на странама 6 и 7 другостепене пресуде Кж1-ПоЗ 7/20 од 15.06.2020. године којом је одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног, а које разлоге Врховни касациони суд прихвата као правилне, то на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Поред тога, имајући у виду да је одредбом члана 65. став 2. КЗ, између осталог, предвиђено и да суд може у условној осуди одредити да ће се казна извршити и ако осуђени у одређеном року не испуни друге обавезе предвиђене у кривичноправним одредбама, то, дакле, суд у конкретном случају својом одлуком везано за опозивање условне осуде због неиспуњења одређене обавезе, а која обавеза је предвиђена кривичноправним одредбама, није повредио одредбу члана 69. КЗ.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да се у радњама окривљеног не стичу обележја предметног кривичног дела за које је оглашен кривим, већ евентуално обележја кривичног дела прогањање из члана 138а КЗ. Међутим, бранилац ову повреду закона, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, суштински образлаже тако што оспорава чињенично стање које је утврђено у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, давањем сопствене оцене изведених доказа и изношењем сопственог закључка да текст поруке упућене сведоку ВВ дана 24.01.2015. године путем друштвене мреже Facebook, а која порука се односи на оштећену ББ, не представља озбиљну, стварну и конкретну претњу да ће се напасти на живот и тело оштећене, већ да се ради само о псовкама, при чему по браниоцу није ни доказано да је оштећена икада сазнала за ту поруку, као и да је окривљени исту послао, а која оцена изведених доказа је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2. ЗКП), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Далибора Катанчевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ове повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић